

- © Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
- © The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
- © La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

A.M. v. Franța - [12148/18](#)

Hotărârea din 29.4.2019 [Secția a V-a]

Articolul 35

Articolul 35-1

Epuizarea căilor interne de atac

Remediu național efectiv

Efectivitatea unui remediu suspensiv în privința unei cereri de azil prezentate după depunerea cererii în fața Curții: *admisibilă*

În fapt – După executarea pedepsei cu închisoarea pentru acte de terorism, reclamantul, resortisant algerian, urma să fie expulzat în Algeria în baza unui ordin administrativ de interdicție a aflării pe teritoriul Franței, ca urmare a condamnării sale. După contestarea ordinului în fața tribunalelor administrative, acesta i-a cerut Curții, pe 12 martie 2018, să stabilească o măsură provizorie de suspendare a expulzării sale în Algeria. Pe 19 martie 2018, el a depus o cerere de azil la autoritatea franceză pentru protecția refugiaților și a apatrizilor (OFPRA), care i-a respins cererea cu câteva zile mai târziu. Ulterior, pe 6 aprilie 2018, acesta a trimis la Curte un formular de cerere completat în mod corespunzător.

În drept – Articolul 35 § 1: Data la care a fost depusă cererea în acest caz, în scopul aprecierii conformării cu exigența epuizării căilor interne de atac, era data solicitării aplicării măsurii provizorii.

(a) *Cu privire la efectivitatea și accesibilitatea cererii de azil* – Cererea de azil reprezenta singurul remediu cu efect suspensiv disponibil pentru persoanele aflate într-o situație similară cu cea a reclamantului. În decizia sa *M.X. v. Franța* ((dec.), [21580/10](#), 1 iulie 2014), Curtea stabilit, în primul rând, că organele de azil trebuie să decidă în mod sistematic cu privire la eventualele riscuri pe care le poate întâmpina reclamantul la sosirea în țara de destinație, înainte de a verifica dacă infracțiunile comise se încadrează în vreun motiv de expulzare în baza Convenției de la Geneva sau a mecanismelor subsidiare de protecție și, în al doilea rând, că autoritățile franceze trebuie să aibă în vedere toate consecințele riscurilor în baza articolului 3 din Convenție, atunci când nu pun în executare măsura expulzării în țara în discuție, chiar dacă cel vizat a fost exclus de la protecția convențională sau subsidiară.

Mai mult, nu a existat nicio o problemă în acest caz cu privire la accesibilitatea practică la remediu menționat.

Prin urmare, cererea către OFPRA constituia, cu siguranță, unul dintre remediile care trebuia epuizat.

(b) *Cu privire la data depunerii cererii de azil* – În principiu, reclamantii care caută să evite expulzarea dintr-un stat contractant erau obligați să epuizeze orice cale internă de atac cu efect suspensiv înainte de a solicita aplicarea unei măsuri provizorii.

Totuși, potrivit jurisprudenței constante a Curții, ultima etapă în exercitarea unui remediu poate fi stabilită după depunerea cererii, cu condiția că Curtea să nu se fi pronunțat încă asupra admisibilității. În acest caz, deși sesizarea OFPRA nu constituia ultima etapă a procedurii inițiate în vederea obținerii azilului, ea era singura etapă la care putea fi garantată aplicarea unei măsuri cu efect suspensiv. Chiar dacă etapa a fost parcursă după depunerea cererii, Curtea nu decis, încă, în privința admisibilității. Reclamantul a depus cererea la OFPRA la o săptămână după ce a depus cererea în fața Curții, iar OFPRA i-a respins cererea de azil cu patru zile mai târziu. Mai mult, reclamantul a utilizat în paralel un alt remediu, și anume un recurs împotriva ordinului de expulzare în fața tribunalelor administrative, înainte de a-i solicita Curții aplicarea unei măsuri prevăzute de regula 39.

În aceste circumstanțe foarte precise, Curtea a considerat că ar fi excesiv de formalist să declare admisibilitatea cererii la acea etapă dat fiind neepuizarea căilor interne de atac, în principal pentru că autorităților li s-a oferit posibilitatea să se pronunțe cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor Convenției afirmată de către reclamant. Obiecția Guvernului cu privire la neepuizarea căilor interne de atac trebuia, așadar, respinsă.

Concluzie: admisibilă (unanimitate).

Cu privire la fond, Curtea a constatat, în continuare, în unanimitate, că nu ar exista nicio încălcare a articolului 3 dacă decizia de a-l expulza pe reclamant în Algeria ar fi fost pusă în executare.

(Vezi, de asemenea, [Ghidul practic privind admisibilitatea](#))